

Jove arquitecte d'Igualada, l'Antoni Guillamón no treballa sol; la Pietat, la seva dona, col·labora amb ell al despatx.

Tenint en compte la seva edat, és normal que el nostre protagonista conservi molt frescos els records de quan va acabar la carrera: **"Era un mal moment per a l'arquitectura, justament després dels Jocs Olímpics. Per sort, de mica en mica ha anat arribant feina. Un client queda content, et recomana a un altre i així funciona la roda"**. De vegades aquest boca-orella es converteix en obra-ull: **"El públic, quan veu els edificis que has dissenyat, s'adona que l'arquitecte serveix per a alguna cosa més que per a un mer tràmit"**.

En obtenir el seu títol, l'Antoni va posar en pràctica la màxima segons la qual la unió fa la força: **"Ens vam associar tres amics per treballar. La nostra primera obra va ser un habitatge unifamiliar"**. Ell té molt clar que **"cada projecte és diferent i té el seu propi guió. Com més pistes tinguis per a la redacció del guió, més fàcil et serà la consecució del projecte"**.

El que és evident és que tot projecte, especialment el dels habitatges, s'ha d'adaptar als canvis experimentats per la societat: **"De mica en mica les normatives s'estan adaptant als nous hàbits de les famílies. L'any passat en va sorgir una que obligava al desenvolupament d'un projecte de telecomunicacions per separat en tot edifici. De tota manera, l'evolució més significativa patida per l'habitatge es refereix a la mida: cada cop els fem més petits, ja que les famílies són més i més reduïdes. D'altra banda, l'escassetat de sòl obliga a encabir en el mínim d'espai el màxim d'immobles possible. Quan fas un habitatge unifamiliar gaudeixes d'una llibertat d'espai que et manca en el cas dels pisos. De tota manera, al públic se li fa estrany imaginar-se una casa de dos-cents metres quadrats amb només quatre dormitoris"**. La seva preferència pels espais grans també es reflecteix a les zones comunes dels blocs de pisos: **"Intento que siguin àmplies, agradables, il·luminades. El problema és que el promotor no hi sol estar d'acord, perquè considera aquestes intervencions una pèrdua de sòl. I, tanmateix, un cop construït l'edifici, s'agraeixen detalls com el fet que l'escala sigui independent de l'ascensor i la zona del vestíbul"**.

I és que l'arquitecte també es veu obligat a adaptar el seu projecte al tipus de client en qüestió: **"L'Administració és el millor client, perquè només et marca un pressupost i un programa a partir dels quals treballes. Malauradament, és difícil entrar a treballar en el món públic. Pel que fa al promotor, la seva principal fita és econòmica, la qual cosa pot ser motiu de baralles, sense oblidar, però, que hi ha de tot: n'hi ha que et deixen un ampli marge de llibertat, sempre que ells obtinguin un benefici, i d'altres que et porten el projecte fet, i la teva feina és desfer-lo"**. És evident que el mercat immobiliari peca de conservadorisme: **"Sempre que dissenyes alguna cosa que s'aparta de l'esquema tradicional el comprador es posa en guàrdia, però si la teva proposta és correcta i està justificada la pot acabar acceptant. M'encantaria que algun dia m'arribés un client amb un programa altament atípic, perquè**

costa de trobar-ne algun amb qui no acabis seguint un programa convencional".

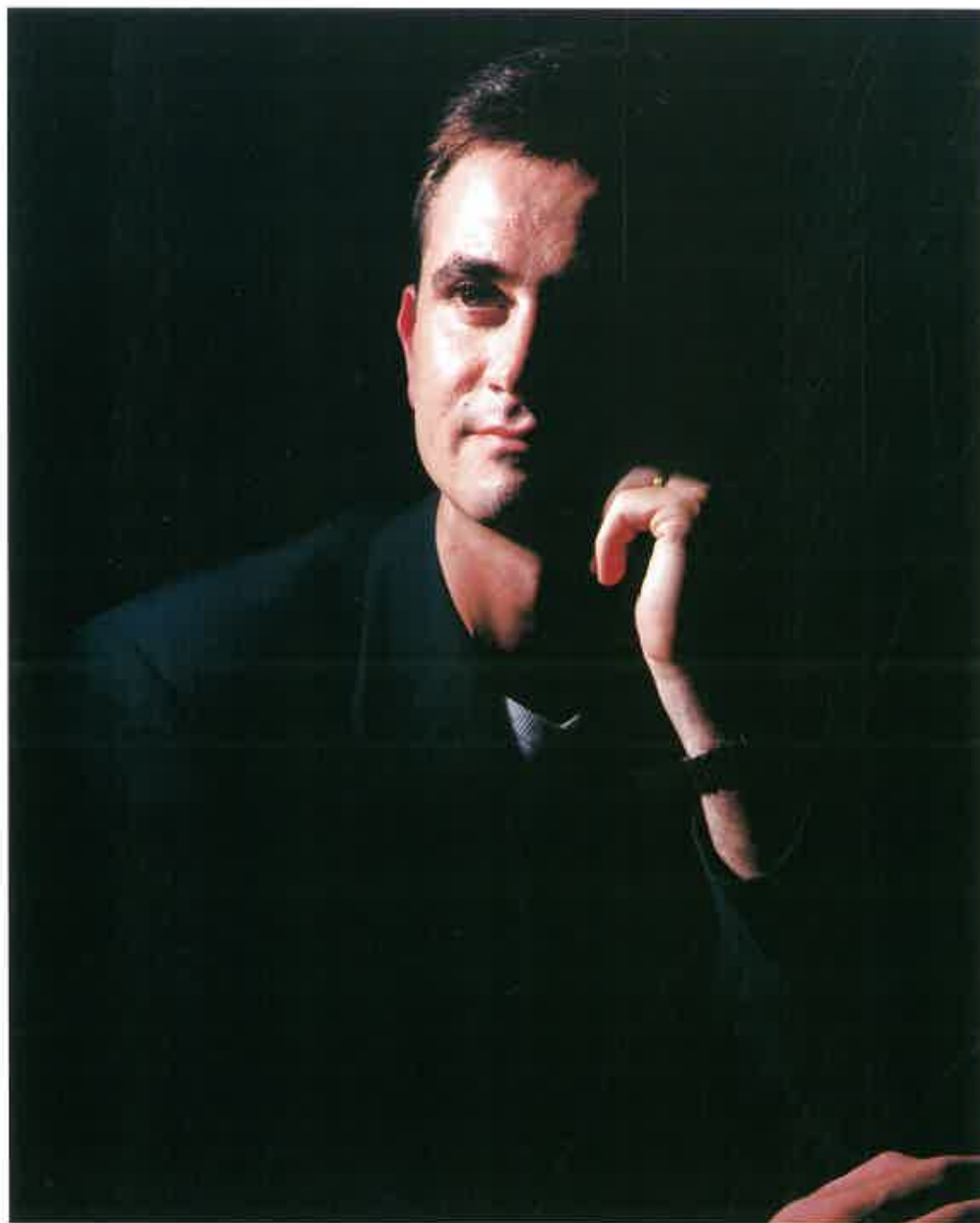
No és aquest l'únic entrebanc que ha de vèncer el creatiu: **"Les limitacions que estableix la normativa per treballar a la ciutat són considerables, i és que els planejaments no són actuals. Per exemple, no et permeten construir habitatges amb fals sostre per passar-hi instal·lacions d'aire condicionat i, en definitiva, modernitzar l'edifici. Això sumat al problema del pressupost i de l'aprofitament del sòl dona com a resultat immobles molt limitats. El cert és que en cap de les meves obres he gaudit de llibertat absoluta per actuar-hi"**.

Segons el nostre interlocutor, el secret per al bon funcionament d'un estudi d'arquitectura no és altre que **"aconseguir una clientela suficient de promotors importants, perquè encara que baixi la feina sempre trobes alguna empresa que no frena del tot la producció"**. Com hem apuntat al principi, la col·laboració amb companys de gremi és una bona arma: **"Jo m'he presentat a més d'un concurs amb un amic que es dedica a la docència. No podem oblidar, però, que als arquitectes, a l'hora de treballar, ens agrada imposar el nostre parer. Es tracta d'un treball personal, però puntualment trobes persones que veuen les coses d'una manera bastant semblant a la teva, cosa que t'ajuda a sortir dels entrebancs. Cooperar durant un cert temps és molt agradable"**.

Una de les coses que sorprèn del col·lectiu que protagonitza aquest llibre és el nombre tan poc elevat d'ells que aprofita els seus coneixements per dedicar-se a altres activitats: **"La d'arquitecte és una professió vocacional. M'agrada dissenyar edificis, no construir-los. El pintor té la sort de ser ell mateix qui executa l'obra que s'ha imaginat. Suposo que aixecar les seves creacions seria l'aspiració lògica de tot arquitecte, però això també et podria tancar portes, perquè significaria donar prioritat a les teves promocions, en detriment de les que et poguessin oferir altres empreses"**.

En qualsevol cas, ni la incorporació del gremi a altres sectors ni cap altre factor no canviaria la definició d'arquitectura, **"que ja van establir els romans, a partir de la combinació de tres aspectes: la utilitat, la resistència i l'estètica. Si bé la bellesa és el primer que em crida l'atenció d'un edifici, no puc renunciar a cap d'aquests elements. Crear una cosa maca però alhora inútil no és arquitectura. El que està clar és que és justament l'estètica el que diferencia l'arquitectura de la construcció"**.

I què és el que distingeix l'obra del nostre interlocutor de la d'altres creatius? **"Probablement el tractament que li concedeixo. Intento ser molt acurat amb tots els aspectes de l'edifici"**. Potser la més indicada per respondre aquesta pregunta és la seva dona, la Pietat: **"La façana dels edificis que ell dissenya conté trets que et diuen que allò és d'en Guillamón. No és només el fet que sigui maca, sinó que un s'adona que els elements que l'Antoni incorpora a les seves obres tenen alguna funció"**. Obres com un habitatge unifamiliar al barri antic de Capellades: **"La imaginació va ser un ingredient fonamental"**.

“El públic, quan veu els edificis que has dissenyat, s’adona que l’arquitecte serveix per a alguna cosa més que per a un mer tràmit”

Antoni Guillamón - Igualada (Anoia)